

Sygn. akt. II Kp 487/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2015r.

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie Wydział II Karny w składzie :

Przewodnicząca: SSR Danuta Raś

Protokolant: Anna Gołębiowska

po rozpoznaniu w sprawie o czyn z art. 231 § 1 k.k. i inne

na skutek zażalenia pokrzywdzonego P. R.

w przedmiocie odmowy wszczęcia śledztwa

na podstawie art. 306 § 1 k.p.k. w zw. z art. 329§ 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił :

zażalenia pokrzywdzonego P. R. z dnia 11 grudnia 2014r.

na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Dzierżoniowie z dnia 29 października 2014r. w przedmiocie odmowy wszczęcia śledztwa nie uwzględnić i utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 października 2014r. Prokurator Prokuratury Rejonowej w Dzierżoniowie odmówił wszczęcia śledztwa w sprawie:

- przekroczenia uprawnień przez funkcjonariusza Komendy Powiatowej Policji w D. w dniu 4 marca 2011r. poprzez dopisanie części protokołu przesłuchania podejrzanego po jego podpisaniu przez P. R. lub sporządzenia zapisu niezgodnego z treścią złożonych wyjaśnień, czym działał na jego szkodę, to jest o czyn z art.231 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. art. 11 § 2 k.k. - uznając, że czynu nie popełniono;

- złożenia fałszywych zeznań obciążających P. R. przez współpodejrzanego w dniu 4 marca 2011r. w Komendzie Powiatowej Policji w D. oraz w dniu 24 stycznia 2012r. przed Sądem Rejonowym w D., a zeznanie to miało służyć za dowód w sprawie II K 770/11 przeciwko w/wym., na okoliczność dopuszczenia się przez niego przestępstw kradzieży, to jest o czyn z art 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.- uznając, że czynu nie popełniono.

Pokrzywdzony P. R. zażaleniem z dnia 11 grudnia 2014r. zaskarżył przedmiotowe postanowienie, z którego treści można wnioskować, że nie zgadzając się z decyzją prokuratora, wnosi o jej uchylenie.

W zażaleniu tym P. R. wskazał, że Prokurator powinien zwrócić się do NFZ w celu otrzymania potwierdzenia zrealizowania przed dniem 3 marca 2011r. przez oskarżonego recepty w zakresie leku clonozepan, który to dowód ma wykazać, że jego wyjaśnienia spisane przez funkcjonariusza policji były niezgodne z prawdą. Nadto podniósł, że K. Ł. wyjaśniając jako współoskarżony bronił się jego kosztem i wniósł o przeprowadzenie przez Prokuratora konfrontacji pomiędzy nim

a K. Ł. lub „poszukanie” dowodów na popełnienie przestępstw, za które został skazany prawomocnym wyrokiem w sprawie II K 770/11, z tego powodu, że skarżący jest pewien tego, że K. Ł. w swoich wyjaśnieniach podał nieprawdę.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Dzierżoniowie przekazując powyższe zażalenie do rozpoznania Sądowi, wniósł o utrzymanie w mocy zaskarżonego postanowienia.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie, wbrew twierdzeniu skarżącego, oskarżyciel publiczny słusznie przyjął brak uzasadnionego podejrzenia zaistnienia przestępstw, wskazanych w zawiadomieniu o podejrzeniu ich popełnienia, co jest niezbędnym warunkiem wszczęcia śledztwa.

Sąd rozpoznając zażalenie P. R., podzielił w pełni stanowisko Prokuratury Rejonowej w Dzierżoniowie. Tym samym, skoro Sąd zgadza się z tezami Prokuratora, zbędnym wydaje się ponowne przytaczanie argumentów, którymi posłużył się oskarżyciel uzasadniając decyzję o odmowie wszczęcia śledztwa, gdyż byłoby to jedynie powtarzaniem trafnych, podniesionych wcześniej argumentów.

Odnosząc się zatem wyłącznie do szczegółowych zarzutów podniesionych przez skarżącego, należy zauważyć, że praktycznie takich zarzutów brak, a skarżący ograniczył się do wniesienia wniosków dowodowych. Wniósł bowiem o zwrócenie się do NFZ

w celu ustalenia, czy w 2011r. skarżący realizował recepty w zakresie leku clonozepan oraz o przeprowadzenie konfrontacji pomiędzy nim a współoskarżonym w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem skazującym. Tymczasem żaden z tych wniosków nie jest przydatny do obalenia słuszności tezy przyjętej przez Prokuratora, która legła

u podstaw decyzji o odmowie wszczęcia śledztwa. Nawet ustalenie bowiem, że skarżący realizował receptę w zakresie clonozepanu we wnioskowanym okresie, w żadnym wypadku nie może wykluczyć, że takiej treści wyjaśnienia skarżący złożył. Jest to tym bardziej słuszna teza, gdy zważy się, że analiza protokołu przesłuchania podejrzanego z dnia 4 marca 2011r. przekonuje, iż wręcz niemożliwym jest jakiegokolwiek dopisanie części protokołu przesłuchania podejrzanego po jego podpisaniu przez P. R., gdyż protokół jest przecież wydrukiem z komputera, co uniemożliwia dokonanie takiej czynności. Brak jest też jakiegokolwiek interesu ani żadnego innego racjonalnego powodu, dla którego obiektywny, zupełnie niezainteresowany wynikiem postępowania funkcjonariusz policji miał czynić tak pieczołowite starania, by zmieniać wyjaśnienia przesłuchiwanego podejrzanego, narażając się przez to na odpowiedzialność karną, a co za tym idzie na utratę zatrudnienia.

Podobnie ma się rzecz z wnioskiem o przeprowadzenie konfrontacji pomiędzy skarżącym a jego współoskarżonym. Odpowiedzialności karnej podlega bowiem jedynie ten, kto pouczonej o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, takie zeznania składa (mające służyć za dowód w sprawie). Jak sam skarżący podaje, K. Ł. zarzuca, że broniąc się **jako podejrzany**, podał nieprawdę wskazując iż czynu dopuścił się wspólnie i w porozumieniu ze skarżącym. Podejrzany zaś nie składa zeznań lecz wyjaśnienia i nie jest pouczonej o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, a tym samym **nie popełnia przestępstwa podając nieprawdę**. Nie ma bowiem obowiązku (i to pod rygorem odpowiedzialności karnej) sam siebie obciążać, czy wskazywać na okoliczności, które jego sytuację prawną mogłyby pogarszać.

Zauważyć też trzeba, że przepis art. 303 k.p.k. stanowi, iż postanowienie o wszczęciu śledztwa wydaje się, gdy zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa. Podstawą decyzji w przedmiocie wszczęcia postępowania jest, zgodnie z brzmieniem powołanego wyżej przepisu z art. 303 k.p.k. **uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa, wynikające z samego zawiadomienia (bez wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy)**. Przy braku uzasadnionego podejrzenia, że doszło do popełnienia przestępstwa, organ postępowania przygotowawczego nie ma obowiązku w sposób "wszechstronny" poszukiwania okoliczności, które dopiero być może mogłyby uzasadnić podejrzenie popełnienia jakiegoś przestępstwa.

Skoro zatem, Prokurator nabrał przekonanie o braku uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa, to nie miał obowiązku poszukiwania innych okoliczności, których ustalenie dopiero mogłoby uzasadniać podejrzenie zaistnienia przesłanek wskazanych w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa. Tym bardziej w sytuacji, gdy w zawiadomieniu o przestępstwie skarżący nie wskazuje tak naprawdę na żadne ze znamion przestępstw, na które się powołuje.

Uznając zatem, iż decyzja procesowa o odmowie wszczęcia śledztwa podjęta przez ten organ jest w pełni zasadna i odpowiada prawu, a zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, Sąd utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność